

håber, at den øvrige del af Folketinget følger efter, og at vi får en god løsning på dette problem, så det ikke skal være til hinder for et fremtidigt bedre miljø.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om høring og erstatning ved områdeudpegninger og arealreservationer.

Af Niels Jørgen Langkilde (KF), Hans Christian Schmidt (V), Aage Brusgaard (FP) og Ole Donner (DF) m.fl.
(Fremsat 1/4 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Efter forslaget bliver regeringen pålagt at fremkomme med lovforslag, der kan sikre, at lods ejernes retssikkerhed ved påtænkte områdeudpegninger og arealreservationer tilgodeses.

Forslagsstillerne må altså mene, at ejernes retssikkerhed ikke er tilstrækkelig sikret i dag, men bemærkningerne til forslaget giver kun en meget sparsom begrundelse for dette synspunkt. Det kan måske hænge sammen med, som hr. Langkilde bebudede, at det her er et forslag, der har ligget meget, meget længe på lager. Måske har der været mus i begrundelserne, så

de er blevet spist op, inden de nåede frem til Folketingets trykkeri. Så vi ser frem til at høre, hvad begrundelsen egentlig er for, at man retter en så alvorlig kritik mod vores nugældende regler, som tilfældet er.

Ifølge beslutningsforslaget skal retssikkerheden sikres ved, at der foretages offentlig høring, og ved at lodsejerne orienteres personligt og skriftligt, inden områdeudpegning og arealreservationer iværksættes. Endvidere skal der ydes lodsejerne fuld erstatning ved konkrete rådighedsindskrænkninger.

De gældende procedurer ved tilvejebringelsen af regionplaner og kommuneplaner omfatter i forvejen offentlig høring, og beslutningsforslaget kan derfor konkretiseres til et forslag om skriftlig underretning af lodsejerne. Lokalplanproceduren omfatter allerede efter de gældende regler både offentliggørelse af forslaget og direkte skriftlig underretning af ejere og brugere.

Et krav om skriftlig underretning til grundejerne vil være ganske upraktisk, for ikke at sige ekstremt bureaukratisk, når der er tale om region- og kommuneplaner. Der er tale om omfattende planer, og det er procedurerne afpasset efter. Planerne er heller ikke direkte bindende for grundejerne, sådan som eksempelvis lokalplanerne er det, og dér sker der jo netop en direkte skriftlig orientering af lodsejerne.

Områdeudpegningerne i regionplanerne udgør grundlaget for myndighedernes planlægning og enkeltsagsbehandling, men i sig selv giver de ikke lodsejerne yderligere rådighedsindskrænkninger ud over dem, der allerede findes i lovgivningen i forvejen, navnlig i landzonebestemmelserne og i naturbeskyttelseslovens bestemmelser.

Spørgsmålet om en eventuel forbedring af de gældende procedurer kan ses i sammenhæng med spørgsmålet om forbedret information om de reguleringer, der allerede gælder. Dette spørgsmål er taget op i den arbejdsgruppe, der er nedsat, som jeg talte om før, og som inden udgangen af 1997 skal udarbejde forslag til informationsindsats over for lodsejerne.

Når arbejdsgruppen har afsluttet sit arbejde, vil der også være grundlag for at vurdere, om der skal tages initiativ til, at kort og redegørelser i de planforslag, der skal udarbejdes, kan blive mere informative.

Hidtil har det været op til de enkelte amter, hvordan de vil udforme regionplanerne, og der har stort set ikke været stillet krav til formen.